

AVRAM IANCU - 200!

Nr.10(50/octombrie 2024)

ION DULUGEAC – MAMAIA ANTA ȘI PRINȚESA

Prof. Dr. Gheorghe Constantin NISTOROIU

„Cu cât talentele cuiva cresc, cu
atât numărul prietenilor descrește.”
(Kahlil Gibran, Maxime și Cugetări)

Proza lui **Ion Dulugeac** debutează cu nașterea sa, fiind nepotul Ioan Dulgheru al lui Ion Grosu, destinul său fiind hotărât atunci când *Bunelu* i-a cumpărat în dar 2 cai frumoși din Hipodromul Băneasa.

Maestru Ion Dulugeac și-a împletit viața și palmaresului sportiv de talie internațională cu cea a Romanului adresat cititorului amator de dulcegării mondene, într-o continuă competiție a succesului între ele. De la meritele de excepție ca sportiv și antrenor în arta princiară a echitației, planează cu ușurință spre puzderia romanelor sale: *Bușnița de Plus, Cotul destinului, Paradisul decăderii, Povara condamnării, Vise spulberate* în cadrul Colecției *Vise spulberate*; *Carantină în Iad, Două țigări și-o cafea, O vară printre interlopi, Putrezind în taină, Căință târzie*, în Colecția *A fost odată la... Jilava*; *Persida 3X Femeie, Regina Templierilor, După 40 de ani, Diamante și Cianură, Destin pierdut*, în Colecția *Femeile prin viața noastră*; *Tataia Grosa, Vânătoarea de himere, Mamaia Anta și Prințesa*, în Colecția *Viața la țară*; *Zaraza* în Colecția *Legendă și realitate* ș.a.

Romanul *Mamaia Anta și Prințesa*, din Colecția *Viața la țară*, scrisă la domeniul său de la Mogoșoaia în anul 2022, este brodat pe țesătura a 21 de capitole prinse de șnurul unui epilog.

Capitolul 1 se derulează în dalbe bucurii cu nașterea Odorului Elenei Grosu Dulgheru, cel hărăzit de ursitoare să ajungă un Cavaler al Echitației și un Maestru al Romanului picanteresc.

În Capitolul 2, Maria Dulgheru îi dezvăluie nepoatei sale Elena (Leana), întâlnirea și prietenia ei cu ilustra scriitoare, prințesa Marta Bibescu, care i-a fost pildă și model de viață moral-socială.

Sfânta zi de **VINERI**, aflată sub ocrotirea **Cuvioasei Maicii noastre Parascheva**, cam pe la jumătatea lunii Iulie – 1916, a prilejuit întâlnirea celor două destine: Maria Dulgheru și prințesa Bibescu. În vreme ce Maria mergea cu șareta la grădina din *Lupu*, trecând Stăvilarul de lângă Moara Bibescu, a văzut agitație pe malul apei și strigăte că se îneacă prințesa Martha Bibescu.

Maria care nu împlinise vârsta de 16 ani, dar cu un caracter dârz, dublat de curajul unei fine înotătoare, n-a mai șovăit o clipă și ca o săgeată, „și-a luat cinci-șase metri de elan, apoi a sărit în apa lacului, adâncă de peste 20 de metri, ajungând cât ai clipi, lângă prințesa deja imobilă. Maria a prins-o de părul împletit în două cozi lungi ce încă mai pluteau pe apă, s-a întors pe sub trupul tinerei, a pus-o pe umărul său cu fața în sus, și cu un efort uriaș a adus-o rapid la mal...”

Prințesa nu mișca... Maria i-a desfăcut rochia, apoi, cu ambele palme a apăsă-o energic de câteva ori pe piept, astfel că la a patra apăsare, prințesa a aruncat un jet de apă din gură, a tușit de câteva ori, apoi a deschis ochii, uitându-se curioasă și încurcată la lumea din jurul său...

Din acel moment, Maria i-a devenit prințesei cea mai bună prietenă și confidentă de suflet, căreia putea să-i mărturisească orice, fără rezerve, ba, mai mult, uneori îi cerea și sfaturi.” (Ion Dulugeac, op. cit., p. 31)

- Cine a fost de fapt principesa Martha Lucia Bibescu?

Prințesa Martha Bibescu, a fost principesa Martha Lucia Lahovary, născută în Cetatea lui Bucur, botezată așa de Marele Domn al Valahiei, neînfricatul Vlad Țepeș, Cetatea Bucureștilor, la 28 Ianuarie 1886, de Ziua sfinților Cuv. Efrem Sirul, Isaac Sirul, Paladie și Iacob Sihastrul.

Marii sfinți sihaștri, trăitori ai Filocaliei hristice, din stirpea noastră geto-traco-dacică **Efrem și Isaac Sirul** au dăruit omenirii ortodoxe cele mai sublime rugăciuni, una a smereniei prin excelență, rostită tot timpul postului Nașterii Sfântului Prunc: „*Doamne și stăpânul vieții mele,/ Duhul trândăviei, al grijii de multe,/ al iubirii de stăpânire/ și al grăirii în deșert nu mi-l da mie!// Iară duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și-al dragostei,/ Dăruiește-l mie slujitorului tău.// Așa, Doamne, Împărate, dăruiește-mi ca să-mi văd greșelile mele/ și să nu osândesc pe fratele meu!/ Că binecuvântat ești în vecii vecilor Amin!*”

Cealaltă rugăciune, a lui Isaac Sirul, de esență isihasto-carpatină, cum ar fi spus marele sofianist **Ghelasie Gheorghe** – Doctor al sufletului filocalic de la Mănăstirea vâlceană Frăsinei, este un imn al Doxologiei ortodoxe universale, din care redăm acel început serafic și subim:

AVRAM IANCU - 200!

Nr.10(50/octombrie 2024)

„Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeu nostru.../ Cu patimile Tale vindecă patimile mele. Cu rănilile Tale tămăduiește rănilile mele. Cu sângele Tău curățește sângele meu și amestecă în trupul meu mireasma Trupului Tău celui făcător de viață.” (Sf. Isaac Sirul, *Cuvinte despre Nevoință*, Ed. Bunavestire, Bacău, 2001, p. 34)

Prințesă de sânge și aristocrată a scrisului frumos, elevat, Martha Bibescu era legată prin sânge și alianță cu o mare parte dintre cele mai vechi și mai glorioase familii din Țările Vlaho-Române. Trunchiul patern al faimoase prințese era Petrache Lahovary, care ajunsese intendent al monetăriei sultanului, către sfârșitul veacului al XVIII-lea. În a patra generație Lahovary, s-a născut Ioan N. Lahovary (1848-1915), tatăl scriitoarei, ce a îndeplinit importante funcții politice conservatoare: ambasador al României la Paris, ministru de Externe, președintele Senatului.

Alexandru, fratele mai mare, a fost ministru de Justiție, Domenii și Externe, iar generalul Iacob Lahovary, alt frate, a fost ministru de Externe și de patru ori titular al Ministerului de Război. Ramura maternă venea prin mama sa Smaranda Ema Mavrocordat, strănepoata domnitorului Constantin vodă Mavrocordat (1711-1769), ales domn când al Moldovei, când al Țării Românești. Domnul Vodă a fost un om de mare cultură și animat de dreptate socială fiind cel care a desființat șerbia.

Neculai vodă Mavrocordat, un mare bibliofil, tatăl Voievodului Constantin, cobora pe linie feminină din vechea dinastie moldavă a Mușatinilor, iar prin **Maria Voichița**, tână și frumoasă fiică a lui Radu cel Frumos, nepoata voievodului pe care eu îl iubesc tare mult, **Vlad Tepeș** - spaima de moarte a sultanilor, osmanlâilor, boierilor vicleni, vlădicilor fățarnici, a hoților și-a trântorilor, ajunsă Doamna lui Ștefan cel Mare, urca în marea familie a Basarabilor, cu cei 14 voievozi pe care i-a dăruit slujirii și strălucirii destinului Țării Românești.

Ca principesă, strălucea printr-un impunător arbore genealogic ce se revărsa multi secular peste Vatra străbună, iar prin darurile hărăzite de Dumnezeu și-a conturat aura de prozatoare, cunoscută fiind ca scriitoare română de limbă franceză ori scriitoare franceză de origine română.

Prin căsătoria cu prințul George-Valentin Bibescu s-a înrudit cu alte două verișoare, prințese: **Ana Brâncoveanu**, contesă de Noailles și **Elena Văcărescu**, ambele având propriile însemne heraldice literare de talie universală. Astfel, cele trei prințese înrudite, la care s-ar mai putea adăuga cea de-a patra la fel de aristocrată și la fel de celebră principesa **Elena Ghica - Dora d-Istria**, alcătuind astfel Careul de Ași în cultura valahă, franceză, greacă și universală.

Ne întrebăm firesc oare de ce aceste strălucitoare scriitoare care au purtat în lume valoarea culturii românești la început de secol XX sunt eminamente uitate de istoria literaturii române dar, mai ales, total necunoscute tinerilor români care își căutau repere și rădăcini în cultura românească despre care se dorește a nu se recunoaște că a existat.

Unirea prințului George-Valentin Bibescu cu principesa Martha Lahovary nu s-a făcut atât prin sângele lor albastru, cât mai ales prin tricolorul sufletelor aprinse în flacăra Rugului patriotic. Între anii 1916-1918, George-Valentin Bibescu a comandat cele două excadrile de recunoaștere ale forțelor noastre aeriene, astfel că specialiștii misiunii Berthelot, au botezat, deloc surprinzător, echipajele valahe: „*les joyeux maniaques du suicide*” – „*veselii maniaci ai sinuciderii*”. (Cristian Popișteanu, *Studiu Introductiv la Martha Bibescu - Jurnal Politic 1939-1941*)

Cunoscut, respectat și iubit pretutindeni unde existau avioane și aviatori, „*acest om minunat în mașina lui zburătoare*” a fost ales în anul 1932, președintele Federației Aeronautice Internaționale (F.A.I.), realizând *Gruparea celor 42 de aerocluburi*, din Europa, Asia și Africa. Destinul prințului-aviator George-Valentin Bibescu a fost frânt de aripa unui vultur deasupra Indiei, care i-a acroșat avionul, blocându-i comenzile și forțându-l să aterizeze pe o orezărie brăzdată de canale de irigație, suferind arsuri aproape pe tot corpul, grăbindu-i sfârșitul.

În modesta rezervă a spitalului Elias, și apoi în clinica profesorului D. Danielopolu, între chinurile și durerile atroce ale suferinței mai licărea în sufletul eroului o flacăra albastru-verzuie a patriotizmului său. „*Cert era că prințul Bibescu, conform brevetului obținut la celebra școală de pilotaj a lui Bleriot, a fost cel de-al 20-lea aviator din lume.*” (Ion Dulugeac, op. cit., p. 81)

Din viața de familie a cuplului Valentin George Bibescu - Martha Lucia Lahovary s-a născut o fată, pe nume Valentina, care ulterior s-a căsătorit cu prințul Dimitrie Ghika-Comănești.

Rămasă singură, fără soț, fără sprijin din partea română ori a aliaților, principesa Martha avea sufletul dublu sfâșiat, pe de o parte de pierderea soțului, dar mai ales de sfărtecarea Trupului sfânt al Țării sale. Începând cu anul 1916, principesa a condus un spital pentru răniți în Bucureștiul ocupat de

AVRAM IANCU - 200!

Nr.10(50/octombrie 2024)

germani, fiind o flacăra vie, a luptei feminine, arzătoare în cadrul Societății Ortodoxe Naționale a Femeilor Române (SONFER).

„O altă cale a rezistenței feminine o reprezenta organizarea unei rețele care își propunea să scoată ofițeri români vindecați din spitalele de campanie bucureștene și să-i trimită în Moldova liberă. Rețeaua era coordonată de Alexandrina Cantacuzino și colegele sale de la Spitalul nr. 113 al SONFER și din ea făceau parte mai ales doamne de la Spitalul central și de la Spitalul nr. 118 instalat în sediul Automobil Clubului Român, condus de Martha Bibescu.” (General N.Tătăranu, *Acum un sfert de veac. Amintiri din război*, București, Ed. Cartea Românească, 1939, p. 72)

Dincolo de frumusețea ei răpitoare, dincolo de distincția sa princiară, dincolo de fascinația scriitoricească, Martha Bibescu a fost deopotrivă martora unor evenimente cruciale pentru Patria sa, dar și eroina desfășurării lor, împlinind o activitate febrilă în plan diplomatic neoficial dar patriotic, care-i conferă o aură aristocrată, valahă de neuitat și de prim rang.

„Ea a reușit să fie succesiv sau simultan, temerară globe-trotter și dezinvoltă Europe-trotter, dar și neobosită cutreierătoare de drumuri ale țării; scriitoare – premiată dar și citită, sofisticată dar și prolifică – folosind franceza ca instrument de lucru, dar stăpânind la fel de bine alte două limbi, cea maternă și cea a lui Shakespeare; fermecătoare și adorabilă versiune feminină a unui Ianus bifrons, când gazdă, când oaspete, dar mereu în contact cu mai-marii și foarte-marii epocii; parteneră de viață și uneori de ispravă a unuia dintre eroii primelor capitole din istoria aviației...” (Cristian Popișteanu, *Studiu Introductiv*, la Martha Bibescu, op. cit.)

În cercul adoratorilor ei, ca niște fluturi atrași de fascinația luminii, pâlpâiau marile personalități ale timpului sfârtecat de cele două războaie mondiale: „Charles de Gaulle, Marcel Proust*, care îi era prieten, Nicolae Iorga, regele Spaniei Alfonso al XIII-lea, dar și pe regii noștri Carol I, Regina Maria, Ferdinand I sau Winston Churchill.” (Ion Dulugeac, op. cit., p. 45)

*Marcel Proust, scriitorul care a recuperat pentru o parte a lumii pământene, „Paradisul pierut”, fascinat de Prințesa noastră și de Opera ei, ne-a lăsat memorabilele lui cuvinte ce rămân pururea vii: „Ești nu numai o scriitoare splendidă, prințesă, ci și un sculptor de cabinet, un muzician, un furnizor de parfumuri, un poet...” (Ion Dulugeac, op. cit., p. 68)

În Londra, prin anul 1939, prințesa-scriitoare a avut privilegiul să-l întâlnească și să se întrețină cordial la Salonul Internațional de Carte, cu irlandezul **George Bernard Shaw** (1856-1950), un prinț al dramaturgiei universale, care ne-a vizitat Patria Scrisului și a Cărții memorabile, laudând-o în cuvintele sale cu grijă alese.

Alte elogii de mare rafinament, venerate principesei valahe au aparținut poetului Rainer Maria Rilke (1875-1926): „Admirația mea pentru prințesa Bibescu este definitivă!”, iar Eroul-General și apoi președinte al Franței, Charles de Gaulle, au întregit expresia marelui poet austriac, care ne onorează: „Pentru mine, dragă Prințesă de România, dumneavoastră sunteți personificarea Europei, lucru ce mă onorează că vă sunt prieten!” (Ion Dulugeac, op. cit., p. 211-212)

Demnitatea, voința de oțel, iubirea de moșie, erudiția spiritului au ridicat-o deasupra factorilor de decizie în relațiile internaționale, stârnind admirația multora. Din păcate, nu se va ști niciodată tot ce a fost ea, ce a însemnat ea în viața politică europeană a anilor 1919-1940.

„Mereu avea de cerut ceva pentru țara ei și, incredibil de frecvent, obținea ceva din ceea ce cerea. Dar mai ales izbutea să nu lase pe nimeni să uite de România și de problemele acesteia.” (Clarence Calhoun, *The Valliant Princess from Roumania – Viteaza prințesă din România*, în „Times Literary Supplement” din 11 Ianuarie 1974)

Referitor la Opera de larg răsunet a scriitoarei putem spune că a debutat la 18 ani, când a publicat **Cele opt raiuri**, premiat de Academia Franceză, urmate de **Izvor, țara sălciilor**, apărut la Paris în 1923, ca o veritabilă odă, închinată pământului natal și înțelepciunii țăranului valah. Istoricul Vasile Pârvan, un apropiat al scriitoarei, îi scria după lectura acelei Ode admirabile:

„Contemplând viața poporului, dv. ați făcut operă nu numai de naturalist... ci și operă de poet liric, care se oglindește în apa liniștită a sufletului popular și operă de filosof stoic... Ați cântat pe fratele nostru, poporul, din țara sălciilor...” (Vasile Pârvan, *Corespondență și acte*, București, 1973, p. 234)

„Când era în Elveția, a început să lucreze la **Izvor, țara sălciilor**, scriere despre care se spune că este capodopera românească a Marthei.” (Ion Dulugeac, op. cit., p. 46)

AVRAM IANCU - 200!

Nr.10(50/octombrie 2024)

A continuat scrisul și aparițiile lui cu *Destinul lordului Thompson* și *La bal cu Marcel Proust*, toate patru volume traduse în românește. Opera completă se ridică la peste 31 de volume, ca autoare mărturisită, la care se mai adaugă alte câteva publicate sub pseudonimul Lucile Decaux.

La 19 Februarie 1977, **Mircea Eliade** a preluat fotoliul de membru al Academiei regale belgiene, ocupat din 1955 de Martha Bibescu, ca succesoare a prințesei Ana de Noailles, spunând în cuvântul său de recepție: „*Prințesa Bibescu a anticipat unele descoperiri ale istoriografiei contemporane, îndeosebi valoarea neprețuită a culturilor populare și ... funcția dătătoare de viață a istoriografiei europene, în sensul că orice cercetare istorică adevărată ajunge la conștiința unității culturale și spirituale a Europei... De fapt luând note zi de zi, neinventând absolut nimic din datinile țăranilor, Martha Bibescu descoperise o foarte veche civilizație rurală, cu rădăcinile în neolitic, dar îmbogățită de aporturi culturale ulterioare.*” (*Academie Royale de Langue et de Litterature Francaise, Seance publique du 19 fevrier 1977. Reception de M. Eliade, Bruxelles, 1977, p. 19*)

Cinstirea, respectul, iubirea de moșie, de pământ, de Patrie i-au adus simpatia și o dragoste mereu fierbinte pentru țăranimea harnică, credincioasă, exploatată nemilos de cei bogăți și degrabă jertfelnică pentru apărarea Vetrei străbune. Mândria ei princiară emana de la fiica unui milenar Neam legendar, care a ținut în cumpănă pământul, cerul străbunilor și care a permis „*miracolul geto-dacorumân – statornicia, la scară multimilenară, a așezării poporului nostru pe meleagurile sale, păstrarea limbii și a tuturor celorlalte elemente ale specificului național, în pofida invaziilor și agresiunilor ce s-au succedat, coeziunea, realizată în clipele de restriște, între mulțimile ce formau talpa țării și domnitorii care se puneau în fruntea luptei pentru neatârnare, așa cum a făcut Ștefan cel Mare și alți mari Voievozi.*” (Maria Brăescu, *Istoria țării în opera Marthei Bibescu*, în „*Magazin istoric*”, nr. 6/ 1977)

Constanta domniei sale pământeși într-o misiune spirituală cerească a făcut ca soarta ei să-și pecetluiască destinul cu cel al Mariei Dulgheru – o femeie frumoasă, „*ca o candelă de Paște*”, cum o alinta soțul ei și botezată de nepoțelul Ionel, tot într-o zi de Vineri, Mamaia **Anta**.

Recunoștința prințesei Martha pentru salvatoarea ei, Maria Dulgheru, respectiv Mamaia Anta a fost fără margini. Marea aristocrată a ajutat-o să învețe limba franceză, dăruindu-i cărți pentru o lectură frumoasă, a înscris-o la Liceu în Pajura, alături de mica prințesă Valentina, a ajuat-o cu loc de casă, de mobilă, iar pe deasupra cu o educația demnă de marile familii vlahe nobiliare.

„*Prințesa **Martha Lucia Lahovary**, pe numele avut la naștere, a venit pe lume în data de 28 ianuarie 1886, la București, fiind cel de-al treilea copil al lui Ion Lahovary, un mare avocat și diplomat cu descendență grecească, fost ministru plenipotențiar al României la Paris, fost ministru de externe și președinte al Senatului și al Smaraldei Mavrocordat, descendentă a ramurii domnitorului Constantin Mavrocordat.*” (Ion Dulugeac, op. cit., p. 111)

Magistrul meu într-o tărâmul sofianic carpatin al spiritului ortodox geto-dacic, Părintele fondator al României Tainice, **Artur Gabriel Silvestri**, un eminent Filosof al Culturii Duhului, l-a apreciat în mod expres pe principele Ion Lahovary, dedicându-i o broșură, de semnificație heraldică, intitulată sugestiv: „*Ultimul bizantin*”, cu referire expresă la Bizantinul de esență culturală traco-geto-dacă, din care a țâșnit vestita ramură imperială - Dinastia Asăneștilor.

„*Prințesa Martha Bibescu a fost una dintre cele mai remarcabile personalități ale aristocrației europene a secolului al XX-lea, prin frumusețea și inteligență, dar și gazdă a fastuoaselor reuniuni ale elitelor ținute la Palatul Mogoșoaia, **casa sufletului său**, cum o numea ea.*” (Ion Dulugeac, op. cit., p. 190)

Efigia de mare aristocrată a principesei Martha Lahovary-Bibescu, nu s-a pecetluit doar prin blazonul genealogic, ci mai ales prin marea sa iubire de Patrie, prin augusta mândrie de Neam.

„*Să nu ne fie rușine niciodată, grăiește de peste 30 de ani vocea părintelui Pimen Vlad, de pe Sfântul Munte Athos, cu neamul nostru! Ne tragem dintr-un neam de sfinți, un neam de eroi, un neam care dintotdeauna și-a văzut de treaba lui, de sărăciile, de nevoile de tot felul, fără să facă rău nimănui. De-asta trebuie să avem mândrie de neam... Noi avem rădăcini adânci!*” (Părintele Pimen Vlad, *Învățăături de la Muntele Athos*, Bookzone – București, 2024, p. 266)

Romanul sportivului de rafinament și eleganță Ion Dulugeac, ne vorbește despre natura a două existențe, a două soarte feminine și privilegiul celor două destine care s-au intersectat, între care s-a țesut o broderie aristocrată cu reflexe princiare de fine unduiri valahe.

Epicul cu corola lui de reflexivitate, trece deseori pe calea realității bătătorită alegoric, jalonată de măsura plasticității, împinse uneori până și dincolo de problemele actuale, reale și profunde ale vieții

AVRAM IANCU - 200!

societății românești monarhice și post monarhice, cu reflexele ei roșu cărămiziu spre cenușiu, asemenea societății europene contemporane quasi libertine și atee.

Proza distinsului Cavaler al Echitației și al pitorescului, zugrăvită cu râvna și măiestria condeiului, trage faldurile ingenioase ale cortinei de brocart, arătându-ne niște zulufi de satiră românească din Pantheonul Umorului daco-român, brodată pe tensiunea dramatică prin care a trecut Patria noastră, într-o vreme „programată”, de *Ocultă*, arătându-ne un scriitor cu un profund simț al psihologiei, din care se reflectă adevărul său existențial: cât de mult prețuiește viața dăruită lui și nouă, de Dumnezeu.

O, CÎT DE MULT IUBESC VIAȚA!

„ O, cât de mult iubesc viața! / Ce-i ne-mplinit vreau să-mplinesc, / Și lumii, îndreptându-i fața, / Să-i dau un chip mai omenesc. // Coșmarul visul meu apese-l! / Cu visul ăsta voi pieri, / Și poate că un tînăr vesel / De mine astfel va grăi: // A fost o fire cam posacă. / Dar îi iertăm acest păcat: / A vrut lumină să se facă / Și libertății glas i-a dat!” 5 Februarie 1914 (Alexandr Blok, *Versuri*, în românește de Victor Tulbure, Ed. Tineretului, București, 1963)

În loc de EPILOG

Trei nume mă leagă de eroii romanului distinsului Ion Dulugeac, **George-Valentin**:

În pragul tinereții alături de numele George, am fost alintat și cu cel de Valentin, de la faimosul actor Rudolpho Valentino, al cărui prieten fidel era frumosul *catalan* alb, de platou, ce și-a adorat stăpânul, venerându-l și dincolo de moarte. În fiecare Vineri (iar intră în scenă Sf. Vineri - Paraskeva), calul lipsea 2 ore pentru a se reculege în lacrimi la ipostasul stăpânului-prieten de la mormântul acestuia.

Lahovary: sunt absolvent al Colegiului Național **Lahovary**, botezat în epoca Ceaușescu „*Nicolae Bălcescu*” din Municipiul Râmnicu Vâlcea, care a revenit după lovitura de stat a trădătorilor din Decembrie 1989, la numele fondatorului, Colegiul Lahovary.

Al treilea nume, **Gaghel**: iese din povestirea tatălui meu **Constantin Marin Nistoroiu**, un Cavaler al Monarhiei regale valahe, pe când era june prim, immortalizat în poza cu **Nina Gaghel** pe care o mai păstrez, a fost pentru o scurtă vreme, Director de calitate al Fabricii de pâine – Gaghel din București, perioadă în care a cunoscut-o și a avut o efemeră idilă cu fiica patronului, isteța și frumoasa Nina, cea năstrușnică.

Dincolo de cele 3 nume, vin 7 entități regale – *înrudiri* cu verigi de suflet ale autorului: **Dumnezeu, Patria, Neamul, Natura, Familia, Calul și Cartea**, la care adaug pentru mine și pe cea de-a 8-a, **octogonul**, simbolul dacic prin excelență, **Folclorul**.

Cu aleasă prețuire în mod expres pentru CAL și CARTE!

6 Octombrie – Brumărel 2024
+ Sf. Ap. Toma; Sf. Mc. Erotiida
GHEORGHE CONSTANTIN NISTOROIU